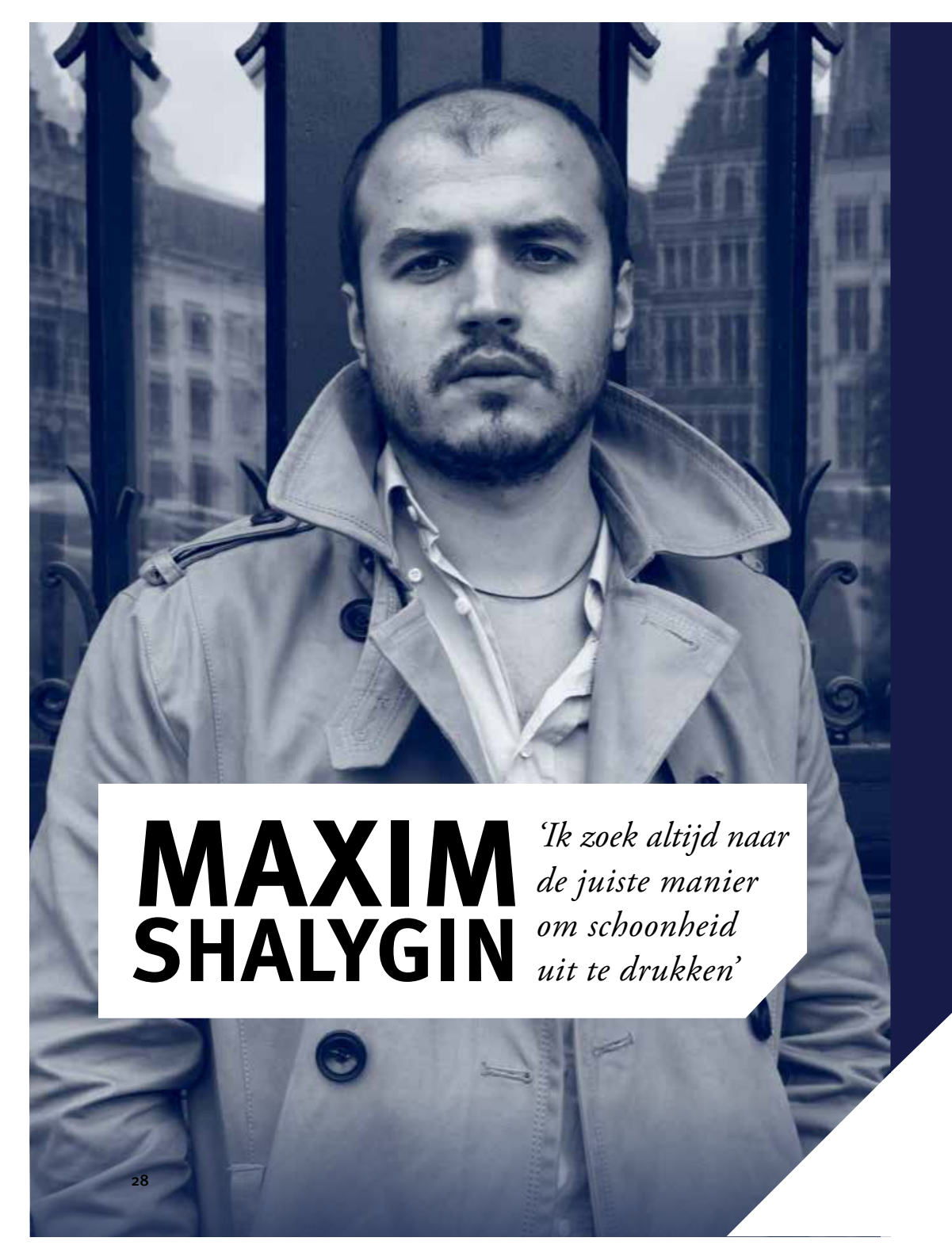

MAXIM SHALYGIN

*'Ik zoek altijd naar
de juiste manier
om schoonheid
uit te drukken'*

Maxim Shalygin mag zich de eerste **jonge componist** van het Storioni Festival noemen die voortkomt uit een unieke samenwerking met de Gaudeamus Muziekweek.

De in Nederland werkende componist betoverde vorig jaar vriend en vijand met zijn werk, kreeg een Eervolle vermelding en mag zich nu uitgebreid presenteren. Een bijzondere ontdekking.

Iemand die niet extreem academisch modernistisch is, die de klassieke traditie op een bijzondere manier met de hedendaagse muziek combineert, die direct aanspreekt en die een nieuw werk kan schrijven dat zowel in het Storioni Festival als tijdens de Gaudeamus Muziekweek op zijn plek is.

Het zijn niet de minste eisen. Maar de eerste officiële samenwerking tussen het Storioni Festival en de Gaudeamus Muziekweek, die tot stand is gekomen op initiatief van artistiek manager van Muziekgebouw Eindhoven

Frank Veenstra, heeft een klinkende naam opgeleverd: de in Nederland werkende Oekraïense componist Maxim Shalygin. Tijdens de Gaudeamus Muziekweek 2012 kreeg hij een Eervolle vermelding voor zijn Symfonie voor viool solo *Letters to Anna*, een even wonderlijk als wonderschoon werk voor viool solo dat de luisteraar een half uur lang op het puntje van zijn stoel brengt. 'Als je de eerste pagina ziet denk je: moet dat een half uur duren', zegt Henk Heuvelmans, directeur van Gaudeamus Muziekweek over het werk. 'Maar hij weet je doorlopend mee te slepen.' En dat is logisch, want zoals alle werken van Shalygin is het een buitengewoon melodisch en emotioneel geladen stuk dat direct onder de huid gaat zitten. Namen als Henryk Górecki, Arvo Pärt en Giya Kancheli dringen zich op, maar Shalygin klinkt organischer, klassieker, folkloristischer, alsof ook Bela Bartók en György Kurtág een woordje meespreken. Vandaar dat Maxym Shalygin werd voorgedragen om namens Gaudeamus namens Gaudeamus als jonge componist van het Storioni Festival te fungeren. 'Ik heb al wat schetsen, maar het is in dit stadium moeilijk te omschrijven waar het naar toe gaat. Elk stuk dat ik schrijf gaat een eigen leven leiden – zo kan het ook mij verrassen. Ik ben altijd op zoek naar de verborgen schoonheid.'

Passie, pijn en schoonheid, noemt de 28-jarige componist de belangrijkste trefwoorden van zijn nog prille oeuvre. 'Schoonheid is het meest lastig te vinden', zegt hij. 'Maar het is de factor die alle andere parameters onder één noemer vangt. Schoonheid verbindt. Ik zoek altijd naar de juiste manier om schoonheid te kunnen uitdrukken. Als je jezelf vertrouwt, kun je verder gaan in die zoektocht en het materiaal voor zich laten spreken. Dat is wat vaak verloren is gegaan in de →

*‘Het gaat er niet om
met wat voor middelen
je iets zegt, het gaat
om de kracht van
de boodschap’*

tweede helft van de 20ste eeuw. De taal en de techniek werden belangrijker dan de boodschap, dat probeer ik altijd te voorkomen. Het gaat er niet om met wat voor middelen je iets zegt, maar het gaat om de kracht van de boodschap. Ik schrijf op dit moment veel voor percussie. Het zijn nog studies die eigenlijk nergens over gaan. Ik ben de instrumenten aan het ontdekken om zo de sleutel te vinden om te kunnen uitdrukken wat ik eigenlijk wil zeggen. Je moet je als componist nu eenmaal ontwikkelen en je kunt daarbij niet altijd op het allerhoogste niveau acteren.’

De ontwikkeling van Shalygin gaat ondanks zijn voor een componist jeugdige leeftijd al een flinke tijd terug. Als zesjarig jongetje kreeg hij een bayan in zijn handen en hij was verkocht. Alleen wilde hij bij elk stuk dat hij speelde wel iets veranderen, de werken naar zijn eigen hand te zetten. Toen hij twaalf jaar oud was startte hij voor het eerst met een leeg vel muziekpapier. ‘Ik begon echt te componeren. Het was een heel ambitieus stuk dat *Battle in the Field* heette. Toen is mijn passie voor het componeren voorgoed gewekt. Ik heb ook het geluk gehad dat ik meteen goede docenten trof. Zij leerden mij de regels van de harmonie en brachten mij begrip voor de historie bij. Dat is belangrijk: een goede docent kan niet helpen bij het componeren – daarvoor is dat te individueel – maar hij kan wel van groot belang zijn bij het ontwikkelen van je smaak.’

Nadat hij zijn studie in Kiev voltooid had, trok hij naar Nederland vanwege het muzikale klimaat en de docenten aan het Koninklijk Conservatorium van Den Haag. Hij studeerde bij Cornelis de Bondt en Diderik Wagenaar die hem zijn ‘eigenheid lieten bewaren en de middelen aanreikten om die zoveel mogelijk naar buiten te brengen’. En daarvan kon hij vorig jaar tijdens de Gaudeamus Muziekweek de vruchten plukken. ‘Ik voel mij enorm gesteund door de Eervolle vermelding. De Gaudeamus Muziekweek is een zware competitie en het is al een hele kunst om in de finale te komen. Het heeft er rechtstreeks toe geleid dat ik nu componist ben van het Storioni Festival. Het is geweldig om een prijs van een gerenommeerde organisatie en een uitnodiging van een even belangwekkend festival achter je naam te hebben staan. Dat geeft vertrouwen waardoor mensen sneller geneigd zijn om je een opdracht te geven. Dergelijke steuntjes in de rug zijn van levensbelang voor een jonge componist.’ •